

Arrest

nr. 147 907 van 17 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN loco advocaat C. VAN RISSEGHEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, I.S.K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Tangi-Chu (Tsjetsjenië) en woonde in Urus-Martan (Tsjetsjenië).

U bent getrouwd met K.(...) Y.(...) (O.V. X) met wie u zes minderjarige kinderen heeft: A.(...) I.(...) (O.V. X), M.(...) I.(...) (O.V. X), I.(...) I.(...) (O.V. X), M.(...) I.(...) (O.V. X), A.(...) I.(...) (O.V. X) en M.(...) I.(...) (O.V. X).

De broer van uw vrouw, A.(...)-M.(...) Y.(...) (O.V. X), is ook in België.

Uw oom, L.(...) I.(...), was commandant bij Maskhadov en Dudaev. Ook u was bij hen betrokken, meer bepaald was u belast met boekhoudkundige en administratieve taken, van 1997 tot 2000.

Op 20 augustus 2000 wordt uw oom door de veiligheidsdiensten opgepakt en in verschillende gevangenissen vastgehouden.

Op 9 mei 2001 wordt ook uw vader opgepakt omdat hij ook betrokken was bij Maskhadov; hij stond in voor de archieven en documenten.

Op 28 september 2001 krijgt uw familie te horen dat uw vader is overleden.

In 2004 komt uw oom L.(...) tijdens zijn detentie om in verdachte omstandigheden – uw familie denkt dat hij vergiftigd is.

Op 10 november 2006 wordt u zelf ook opgepakt van bij u thuis in Tangi-Chu. Men wil van u informatie over Maskhadov en zijn activiteiten en handlangers (waaronder uw oom en vader) te weten komen.

Op 1 januari 2007 wordt u door uw familie vrijgekocht. U had evenwel een reisverbod ondertekend en sindsdien moest u zich iedere week gaan melden bij de wijkagent.

U verlaat samen met uw vrouw uw land op 18 februari 2007. Twee dagen later dienen jullie een asielaanvraag in in Polen.

Op 22 juni 2009 wordt u aan een bushalte in Polen geslagen door onbekenden; u vermoedt dat dat Tsjetsjenen waren die daar waren om informatie te verzamelen over u en u in de gaten te houden.

U gaat naar de Poolse politie maar dat levert niets op.

Daarop beslist u op 15 juli 2009 om met uw gezin uit Polen weg te gaan.

Jullie gaan naar Oostenrijk waar jullie asiel aanvragen.

Ondertussen vallen op 5 december 2009 gemaskerde mannen uw ouderlijk huis in Tsjetsjenië binnen en nemen uw broer A.(...) I.(...) mee. Sindsdien is er van hem geen spoor meer.

U beslist om naar België te gaan en vraagt daar op 23 december 2009 samen met uw vrouw voor het eerst asiel aan.

Op 25 april 2010 echter beslissen u en uw vrouw om terug te keren naar Tsjetsjenië wegens de verdwijning van uw broer: met jullie eigen identiteitsdocumenten reizen jullie met de bus naar Grozny waar jullie zich vestigen bij uw schoonouders.

Op 18 januari 2012 wordt u in Tsjetsjenië meegenomen door gemaskerde mannen. Daarbij worden jullie identiteitsdocumenten in beslag genomen.

In totaal wordt u ongeveer een maand vastgehouden en mishandeld. U wordt ondervraagd over de activiteiten van Maskhadov en diens medewerkers van indertijd. Op een dag raakt u bewusteloos wegens de mishandelingen en als u bijkomt merkt u dat u zich aan de moskee van uw dorp ligt. Dit is op 23 februari 2012. De mensen die u vinden brengen u naar het ziekenhuis. U bent er slecht aan toe en heeft lange tijd verzorging nodig. Met de hulp van een bevriende arts wordt u na drie maanden in het ziekenhuis verder verzorgd in het dorp Aleroy.

Uw familie beslist dat het niet langer veilig is voor jullie in Tsjetsjenië en stuurt jullie weg uit uw land. Gezien uw medische toestand reizen u en uw vrouw niet samen.

Uiteindelijk verlaat u uw land nogmaals in september 2012. Met een auto wordt u naar Brest (Wit-Rusland) gebracht. Daar wordt u achterin in een vrachtwagen geladen die u tot in Groningen (Nederland) brengt.

Van daar komt u naar België.

Op 8 oktober 2012 dient u een tweede asielaanvraag in in België.

Uw vrouw die voor u naar België was vertrokken, deed dat al op 21 augustus 2012.

Op 6 november 2012 gaat de Dienst Vreemdelingenzaken inzake jullie eerste asielaanvraag over tot de beslissing tot afstand van deze aanvraag omwille van jullie vrijwillige terugkeer naar Tsjetsjenië.

Tijdens uw verblijf in België komt ook uw schoonbroer A.(...)-M.(...) Y.(...) in het land aan en dient er op 30 oktober 2013 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte, uw originele huwelijksakte, uw originele badge van de republiek Itchkeria, een kopie van de geboorteakte van uw oom, een kopie van het intern Russisch paspoort van uw vader en zijn overlijdensakte, foto's van u met uw vader en uw oom, een artikel over uw oom, een opsporingsbericht over u en uw broer, een medisch verslag, een reeks foto's van de wonde aan uw been, twee gerechtelijke documenten, vijf convocaties op naam van uw vrouw, zes convocaties op naam van uw moeder, een memory card met daarop een videoboodschap, verschillende verklaringen van u en vrouw bij de Belgische politie en een aantal documenten ivm dreigtelefoons bij de Belgische Ombudsdienst.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen

behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (CGVS 6.10.2014 p. 5-6 + CGVS 2.12.2014 p. 2-3) en de stukken in uw administratief dossier (communicatie Poolse asielinstanties dd. 20.11.2014, zie toegevoegde informatie) dat u op 18 september 2007 een verblijfsstatus ("tolerated stay") werd toegekend in Polen, dat deze status werd omgevormd tot de subsidiaire beschermingsstatus volgens de nieuwe Poolse regelgeving, dat u over een Poolse verblijfskaart beschikt geldig van 7 oktober 2013 tot 15 oktober 2015 en dat het subsidiaire beschermingsstatuut niet beperkt is in de tijd.

In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (CGVS 6.10.2014 p. 5-6 + CGVS 2.12.2014 p. 2-3 + communicatie Poolse asielinstanties dd. 20.11.2014 toegevoegd aan administratief dossier) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie COI Focus "POLEN. Asiel in Polen", blz. 10, toegevoegd aan administratief dossier).

U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

U verklaart weliswaar dat u zich in Polen niet veilig voelt omdat u daar op 22 juni 2009 op straat zou zijn aangevallen door Tsjetsjenen die u daar in de gaten hielden en van u informatie wilden krijgen omwille van uw betrokkenheid (en die van uw oom en vader) bij Maskhadov in Tsjetsjenië (CGVS 6.10.2014 p. 5 + CGVS 2.12.2014 p. 4-7).

Het CGVS kan aan deze verklaringen evenwel geen geloof hechten, en wel om de volgende redenen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u die dag op straat werd geslagen, naar huis ging waar uw vrouw het ziekenhuis belde en dat jullie dan naar het ziekenhuis zijn gestapt (meer bepaald de spoedafdeling) (CGVS 6.10.2014 p. 5).

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zegt u het anders en verklaart u dat het de buurvrouw was die een ambulance belde (omdat uw vrouw zelf geen Pools spreekt) die daarop naar jullie appartement kwam om u medische hulp te bieden – naar het ziekenhuis zelf bent u voor uw verwondingen niet geweest (CGVS 2.12.2014 p. 5-6).

Ook tussen uw verklaringen en die van uw vrouw omtrent dit incident zijn opvallende tegenstrijdigheden te vinden.

Zo verklaart u dat u die bewuste dag (22.06.2009) 's avonds werd aangevallen toen het al wat donker werd en dat het al donker was toen u thuiskwam waar u op dat moment uw vrouw terugvindt (CGVS 6.10.2014 p. 5 + CGVS 2.12.2014 p. 4-5) – volgens de toegevoegde informatie aan het administratief dossier ging de zon in Polen die 22ste juni 2009 onder rond 21u.

Uw vrouw daarentegen verklaart dat u die dag tussen 15u en 16u werd geslagen en tussen deze uren ook was thuisgekomen (CGVS vrouw 2.12.2014 p. 3).

U verklaart ook dat u samen met uw vrouw naar de politie in jullie dorp ging om aangifte te doen van de aanval: daarbij werden jullie gehoord door één politieagent in een apart bureau in het gezelschap van

een Russische tolk. U voegt eraan toe dat de agent met pen en papier handmatig notities nam van uw verklaringen omdat hij daar geen computer had (CGVS 2.12.2014 p. 6-7).

Uw vrouw echter verklaart dat enkel de agent en jullie aanwezig waren in het lokaal en vermeldt spontaan dat het wat behelpen was in het Russisch en het Pools qua communicatie omdat er geen tolk aanwezig was ('er is daar geen tolk. Ze voorzien geen tolken zoals hier. Je moet jezelf redden'); ze verklaart net als u dat hij dingen handmatig opschreef op papier maar dat er wel een computer was die hij evenwel niet gebruikte (CGVS vrouw 2.12.2014 p. 3-4).

Als uw vrouw met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, verklaart ze "Nee. Toen ik binnen was, stond de computer daar. Een tolk was er misschien. Ik weet het niet. Ik hoorde niet dat het een tolk was, misschien was dat iemand anders. Toen ik daar was, was er geen tolk. Misschien was er wel één maar ik wist niet dat dat een tolk was. Ik vroeg niet wie dat was. Niemand had hem voorgesteld" (CGVS vrouw 2.12.2014 p. 5), wat evenwel maar incoherente, lukrake en vage verklaringen betreffen die de opgemerkte tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren.

Bijgevolg blijven de incoherenties en tegenstrijdigheden in jullie verklaringen omtrent de vermeende aanval in Polen op 22 juni 2009 nog steeds overeind en kan er aan dit incident geen geloof worden gehecht.

Een ander element dat de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis volledig onderuithaalt ligt in het volgende.

Zowel u als uw vrouw verklaren dat jullie na de aanval maar enkele weken meer in Polen bleven, i.c. tot 15 juli 2009, en dan naar Oostenrijk gingen om er asiel aan te vragen op aanraden van de oom van uw vrouw (CGVS 6.10.2014 p. 5 + CGVS vrouw 9.09.2013 p. 5 & p. 6 + CGVS vrouw 2.12.2014 p. 4).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt evenwel dat u al op 17 juni 2009 een asielaanvraag indiende in Oostenrijk, wat uiteraard totaal niet overeenstemt met uw verklaringen als zou u op 22 juni 2009 in Polen zijn aangevallen door Tsjetsjenen en pas bijna een maand later naar Oostenrijk zijn vertrokken om daar asiel aan te vragen.

Bovenstaande vaststellingen omtrent uw verklaringen over uw vermeende problemen in Polen met Tsjetsjenen plaatsen de geloofwaardigheid ervan volledig op los zand.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande beslissing niets wijzigen.

Uw geboorteakte en die van uw oom, de kopie van het intern Russisch paspoort van uw vader en diens overlijdensakte en uw huwelijksakte bevatten louter identiteitsgegevens over u en uw familieleden en over uw echtelijke situatie, die niet ter discussie staan.

Uw badge van de republiek Itchkeria en de foto's van u met uw vader en uw oom hebben betrekking op uw en hun betrokkenheid bij de soms woelige geschiedenis van uw (deel)republiek, maar meer ook niet. De overige documenten (artikel over uw oom, opsporingsbericht over u en uw broer, medisch verslag, reeks foto's van de wonde aan uw been, twee gerechtelijke documenten, vijf convocaties op naam van uw vrouw, zes convocaties op naam van uw moeder, memory card met daarop een videoboodschap, verschillende verklaringen van u en uw vrouw bij de Belgische politie en aantal documenten ivm dreigtelefoons bij de Belgische Ombudsdienst kunnen aan bovenstaande vaststellingen inzake uw eerste land van asiel Polen niets wijzigen aangezien deze documenten enkel verband houden met het door u aangehaalde asielrelaas in uw regio van herkomst Tsjetsjenië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, Y.K., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Tangi-Chu (Tsjetsjenië) en woonde in Urus-Martan (Tsjetsjenië).

U bent getrouwd met S.(...) K.(...) I.(...) (O.V. 6.551.096) met wie u zes minderjarige kinderen heeft: A.(...) I.(...) (O.V. 6.551.096), M.(...) I.(...) (O.V. 6.551.096), I.(...) I.(...) (O.V. 6.551.096), M.(...) I.(...) (O.V. 6.551.096), A.(...) I.(...) (O.V. 6.551.096) en M.(...) I.(...)(O.V. 6.551.096). Uw broer, A.(...)-M.(...) Y.(...) (O.V. 7.793.954), is ook in België.

Uw man kende in Tsjetsjenië problemen omdat zijn oom, L.(...) I.(...), en zijn vader, U.(...) I.(...), bij Maskhadov gewerkt hadden. Zijn vader en oom werden opgepakt in augustus 2000 en zijn ondertussen overleden. In oktober-november 2006 werd uw man zelf ook opgepakt wegens zijn betrokkenheid bij Maskhadov: ondanks zijn jeugdige leeftijd toen, stond hij zijn vader bij met papierwerk en archieven. Op 1 januari 2007 komt uw man vrij, na betaling van losgeld.

Uiteindelijk verlaat u samen met uw man uw land in februari 2007. Jullie nemen de trein van Tsjetsjenië naar Moskou en zo naar Terespol (Polen).

In Polen dienen jullie een asielaanvraag in.

Op 22 juni 2009 wordt uw man aan een bushalte in Polen geslagen door onbekenden. Jullie gaan naar de Poolse politie maar dat levert niets op. Daarop gaat u met uw gezin op 15 juli 2009 weg uit Polen.

Jullie gaan naar Oostenrijk waar jullie asiel aanvragen.

Ondertussen vallen op 5 december 2009 gemaskerde mannen uw ouderlijk huis in Tsjetsjenië binnen en nemen uw broer A.(...) I.(...) mee. Sindsdien is er van hem geen spoor meer.

U beslist om naar België te gaan en vraagt daar op 23 december 2009 samen met uw man voor het eerst asiel aan.

Op 25 april 2010 echter beslissen u en uw man om terug te keren naar Tsjetsjenië wegens de verdwijning van de broer van uw man waarover jullie op dat moment op de hoogte werden gebracht: met jullie eigen identiteitsdocumenten reisden jullie met de bus naar Grozny waar jullie zich vestigen bij uw ouders.

In de loop van 2011 wordt u omwille van uw man zelf een aantal keer opgeroepen door de autoriteiten om gehoord te worden maar u gaat zich nooit melden en in maart of mei 2011 komen ze bij de ouders van uw man binnenvallen maar op dat moment was hij zelf niet thuis. Tijdens deze inval wordt u geslagen.

Op 18 januari 2012 wordt uw man in Tsjetsjenië meegenomen door gemaskerde mannen. Daarbij worden jullie identiteitsdocumenten in beslag genomen en deelt u zelf ook in de klappen. Met de hulp van andere familieleden gaat u op zoek naar uw man maar dat levert niets op.

Op 23 februari 2012 wordt hij evenwel vrijgelaten, zwaar toegetakeld. Uw man is er slecht aan toe en heeft lange tijd verzorging nodig. Met de hulp van een bevriende arts wordt hij na drie maanden in het ziekenhuis verder verzorgd in het dorp Aleroy. Uw familie beslist dat het niet langer veilig is voor jullie in Tsjetsjenië en stuurt jullie weg uit uw land. Gezien uw medische toestand reizen u en uw man niet samen.

Uiteindelijk verlaat u uw land nogmaals op 16 augustus 2012. Zonder uw man maar met uw kinderen neemt u de bus van Grozny naar België, via Rostov.

Op 21 augustus 2012 dient u er een tweede asielaanvraag in.

Uw man die na u in België toekwam, doet dat op 8 oktober 2012.

Op 6 november 2012 gaat de Dienst Vreemdelingenzaken inzake jullie eerste asielaanvraag over tot de beslissing tot afstand van deze aanvraag omwille van jullie vrijwillige terugkeer naar Tsjetsjenië.

Tijdens uw verblijf in België komt ook uw broer A.(...)-M.(...) Y.(...) in het land aan en dient er op 30 oktober 2013 een asielaanvraag in. Terwijl u in België bent, krijgen jullie nog een aantal anonieme dreig telefoons en wordt uw schoonmoeder in Tsjetsjenië opgeroepen voor gehoor.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel internationaal Russisch paspoort, de originele geboorteaktes van uw kinderen, de bustickets waarmee u naar België kwam in 2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van uw verklaringen (CGVS 9.09.2013 p. 5-6 + CGVS 2.12.2014 p. 2-3) en de stukken in uw administratief dossier (communicatie Poolse asielinstanties dd. 20.11.2014, zie

toegevoegde informatie) dat u op 18 september 2007 en op 28 mei 2008 tweemaal een verblijfsstatus ("tolerated stay") werd toegekend in Polen, dat deze status werd omgevormd tot de subsidiaire beschermingsstatus volgens de nieuwe Poolse regelgeving, dat u over een Poolse verblijfskaart beschikt geldig van 15 oktober 2013 tot 15 oktober 2015 en dat het subsidiaire beschermingsstatuut niet beperkt is in de tijd.

In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Polen (CGVS 9.09.2013 p. 5-6 + CGVS 2.12.2014 p. 2-3 + communicatie Poolse asielinstanties dd. 20.11.2014 toegevoegd aan administratief dossier) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie COI Focus "POLEN. Asiel in Polen", blz. 10, toegevoegd aan administratief dossier). U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

U verwijst weliswaar naar een aanval op uw man op 22 juni 2009 op straat in Polen (CGVS 9.09.2013 p. 6 + CGVS 2.12.2014 p. 3) waardoor jullie in dat land niet meer veilig zouden zijn.

Het CGVS kan aan deze verklaringen evenwel geen geloof hechten, en wel om de volgende redenen. Zo verklaart uw man aanvankelijk dat hij die dag op straat werd geslagen, naar huis ging waar u het ziekenhuis belde en dat jullie dan samen naar het ziekenhuis zijn gestapt (meer bepaald de spoedafdeling) (CGVS man 6.10.2014 p. 5).

Tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS zegt hij het anders en verklaart hij dat het de buurvrouw was die een ambulance belde (omdat u zelf geen Pools spreekt) die daarop naar jullie appartement kwam om u medische hulp te bieden – naar het ziekenhuis zelf is hij naar eigen zeggen niet geweest voor zijn verwondingen (CGVS man 2.12.2014 p. 5-6).

Ook tussen zijn verklaringen en die van u omtrent dit incident zijn opvallende tegenstrijdigheden te vinden. Zo verklaart uw man dat hij die bewuste dag (22.06.2009) 's avonds werd aangevallen toen het al wat donker werd en dat het al donker was toen hij thuiskwam waar hij op dat moment u terugvindt (CGVS man 6.10.2014 p. 5 + CGVS man 2.12.2014 p. 4-5) – volgens de toegevoegde informatie aan het administratief dossier ging de zon in Polen die 22ste juni 2009 onder rond 21u.

U daarentegen verklaart dat uw man die dag tussen 15u en 16u werd geslagen en tussen deze uren ook was thuisgekomen (CGVS 2.12.2014 p. 3).

Uw man verklaart ook dat hij samen met u naar de politie in jullie dorp ging om aangifte te doen van de aanval: volgens zijn woorden werden jullie daarbij gehoord door één politieagent in een apart bureau in het gezelschap van een Russische tolk. Hij voegt eraan toe dat de agent met pen en papier handmatig notities nam van uw verklaringen omdat hij daar geen computer had (CGVS man 2.12.2014 p. 6-7). Uzelf echter verklaart dat enkel de agent en jullie aanwezig waren in het lokaal en u vermeldt spontaan dat het wat behelpen was in het Russisch en het Pools qua communicatie omdat er geen tolk aanwezig was ('er is daar geen tolk. Ze voorzien geen tolken zoals hier. Je moet jezelf redden'); u verklaart net als uw man dat de agent dingen handmatig opschreef op papier maar dat er wel een computer was die hij evenwel niet gebruikte (CGVS 2.12.2014 p. 3-4).

Als u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, verklaart u "Nee. Toen ik binnen was, stond de computer daar. Een tolk was er misschien. Ik weet het niet. Ik hoorde niet dat het een tolk was, misschien was dat iemand anders. Toen ik daar was, was er geen tolk. Misschien was er wel één maar ik wist niet dat dat een tolk was. Ik vroeg niet wie dat was. Niemand had hem voorgesteld" (CGVS 2.12.2014 p. 5), wat evenwel maar incoherente, lukrake en vage verklaringen betreffen die de opgemerkte tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren.

Bijgevolg blijven de incoherenties en tegenstrijdigheden in jullie verklaringen omtrent de vermeende aanval in Polen op 22 juni 2009 nog steeds overeind en kan er aan dit incident geen geloof worden gehecht.

Een ander element dat de geloofwaardigheid van deze ene gebeurtenis (dit was het enige incident dat uw man in Polen heeft meegemaakt - CGVS 2.12.2014 p. 6) volledig onderuithaalt ligt in het volgende. Zowel u als uw man verklaren dat jullie na de aanval maar enkele weken meer in Polen bleven, i.c. tot 15 juli 2009, en dan naar Oostenrijk gingen om er asiel aan te vragen op aanraden van uw oom (CGVS man 6.10.2014 p. 5 + CGVS 9.09.2013 p. 5 & p. 6 + CGVS 2.12.2014 p. 4).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt evenwel dat uw man al op 17 juni 2009 een asielaanvraag indiende in Oostenrijk, wat uiteraard totaal niet overeenstemt met jullie verklaringen als zou uw man op 22 juni 2009 in Polen zijn aangevallen door Tsjetsjenen en pas bijna een maand later naar Oostenrijk zijn vertrokken om daar asiel aan te vragen.

Bovenstaande vaststellingen omtrent uw verklaringen over de vermeende problemen van uw man in Polen met Tsjetsjenen plaatsen de geloofwaardigheid ervan volledig op los zand.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande beslissing niets wijzigen.

Uw internationaal Russisch paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen en de bustickets waarmee u naar België kwam in 2012 bevatten louter identiteitsgegevens over u en uw kinderen en informatie over de manier waarop u in 2012 naar België reisde, maar hebben geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas (meer bepaald de problemen van uw man in Polen en Tsjetsjenië).

Bijgevolg zijn deze documenten niet in staat de bovenstaande vaststellingen inzake uw eerste land van asiel Polen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 26 januari 2015 (zie p. 5) de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, de schending van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een manifeste appreciatiefout, de schending van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) , evenals een schending van de artikelen 25 en 26 van de Richtlijn 2005/85.

Ze besluiten dat het gegeven dat de commissaris-generaal hen de erkenning van de vluchtelingenstatus weigert omdat ze de subsidiaire beschermingsstatus genieten in Polen, een schending vormt van de artikelen 25 en 26 van de Richtlijn 2005/85.

Verzoekers leggen uit dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet een omzetting betreft van voornoemd artikel 26; dat dit artikel handelt over eerste land van asiel, maar dat er voor een definitie van dit begrip gekeken moet worden naar artikel 25 van de Richtlijn; dat artikel 25, tweede lid, b) van de Richtlijn bepaalt dat "een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 26 voor de asielzoeker als eerste land van asiel wordt beschouwd."

Verzoekers leiden hieruit af dat uit deze artikelen, samen gelezen, moet worden besloten dat een Lidstaat niet als eerste land van asiel kan worden beschouwd.

Verzoekers vervolgen dat (zie p. 6) "Dit feit is ernstiger dat de verzoekers een subsidiaire bescherming in Polen hebben en geen vluchteling status, en dat ze bijgevolg van een belang houden in de mate dat ze een bredere bescherming in België zouden kunnen hebben." Ter illustratie verwijzen verzoekers naar het arrest van 24 januari 2014 van de Raad.

Op grond van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de vernietiging van de bestreden beslissingen; ze van mening zijn dat de door hen in België ingeroepen asielmotieven en vrees, waarvan ze de essentie hernemen in hun verzoekschrift, dienen te worden beoordeeld ten aanzien van de Russische Federatie. Verzoekers preciseren verder dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië erg slecht is en ze verwijzen naar het verslag van OSAR, *“Caucase du Nord sécurité et droits humains”*.

Daarnaast stellen verzoekers dat moest Polen het eerste land van asiel zijn, ze aldaar niet de volledige bescherming genieten voor hun problemen in Tsjetsjenië.

De in de beslissing weerhouden tegenstrijdigheden aangaande het incident in 2009 in Polen wijten ze aan een probleem bij de vertaling tijdens het politieverhoor in hun dorp.

Ze stellen dat verzoeker na de aanval het bewustzijn verloren had, zich hernam en naar huis ging waar een buurvrouw de hulpdiensten belde die ter plaatse kwamen en hem verzorgden doch dat hij niet naar een ziekenhuis ging.

Ze wijzen er ook op dat er in Polen voor verzoeker twee agenten waren, waarvan één ervan de vertaling tussen zijn collega en verzoeker verzorgde, terwijl voor verzoekster er alleen maar één agent was die nota nam van haar verklaringen.

Ze laten gelden dat verzoeker na de aanval tijdens de nacht thuis was gekomen, waardoor de commissaris-generaal besloot dat hij tijdens het donker werd aangevallen wat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout was.

Wat betreft hun asielaanvraag in Oostenrijk leggen ze uit (zie p. 9): *“Voorts had Mijnheer in familie in Oostenrijk en de familie trok daar om een reële bescherming te hebben.*

Ze dienden daar een asielaanvraag in, maar de familie was bang om dezelfde lot dan Mijnheer Israelov te leven, die tijdens die periode in Oostenrijk werd vermoord en dan gingen ze naar België om hun asielaanvraag in te dienen” (sic).

Verzoekers voeren aan dat er verschillende bronnen zijn die aantonen dat de situatie voor Tsjetsjeense onderdanen in Polen onveilig is, ze verwijzen hiertoe naar het rapport van “Pax Christi”.

Ze stellen dat de klachten van Tsjetsjenen vaak zonder gevolg blijven en er bijgevolg geen adequate beschermingsmogelijkheden zijn in Polen.

Dit verslag onderstreept volgens verzoekers dat het onthaal van Tsjetsjeense families in de Poolse maatschappij erg slecht verloopt.

Ze besluiten dat hun veiligheid en hun fundamentele rechten in Polen niet kunnen gewaarborgd worden. Gezien volgens hen de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met die specifieke context, werd het beginsel van het behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidplicht geschonden.

Wat betreft de vraag om de vluchtelingenstatus (zie p. 10), wordt aangevoerd dat verzoeker meermaals gefolterd werd om reden van zijn politieke overtuiging en gezien de mishandelingen uitgingen van de nationale overheid, van hen geen bescherming te verwachten viel.

Ze stellen dat verzoeker ook in Polen aangevallen werd, en dat uit verslagen blijkt dat Tsjetsjenen in Polen niet beschermd worden.

Wat betreft de vraag om de subsidiaire beschermingsstatus (zie p. 11) voeren verzoekers aan dat *“De familie is een deel van een risico groep, met name mensen die voor de voormalige voorzitter Aslan Maskhadov. Het verslag van OSAR herinnert ons dat een kwetsbare groep is.”* (sic).

Ze besluiten (zie p. 11) *“Het betreft dat CGVS niet met het geheel van de elementen rekening heeft gehouden die het mogelijk maken om op juiste wijze de situatie te analyseren, en niet met de context rekening gehouden zodanig dat het nodig is om de betwistbare beslissing te herzien en om aan de eiser het asielrecht of aan gebrek de subsidiaire bescherming te verlenen.”*

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift documentatiebundel over Polen (zie inventaris, stuk 3) en documentatie over Tsjetsjenië (zie inventaris, stuk 4) waarin volgende informatiebronnen zijn opgenomen: een rapport van Pax Christi, *Safety of Chechen asylum seekers in Poland* van 1 december 2011, een rapport van de Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR), *Caucase du Nord: sécurité et droits humains. Tchétchénie, Daghestan et Ingouchie* van 12 september 2011, een artikel van de Jamestown Foundation, *Continuing Human Rights Abuses Force Chechens to Flee to Europe* van 7 maart 2013, een artikel van Des Nouvelles du Caucase, *Tchéchénie: la torture banalisée* van 1 april 2014, een artikel van Le Parisien, *Des bureaux de l'Alliance française contrôlés par les autorités russes* van 26 maart 2013, een artikel van Le Parisien, *Russie: HRW visée par la campagne d'inspection des ONG* van 27 maart 2013, en een artikel van Human Rights Watch, *Russie: Halte à la persécution des défenseurs tchéchènes des droits humains* van 15 december 2014.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is

als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip "reële bescherming": *"Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet."* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU.

De commissaris-generaal benadrukt in zijn nota van 6 februari 2015 terecht dat voornoemde omzetting een logisch gevolg is van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land, een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en ingegeven is door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land, reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

De Raad is hierbij dezelfde mening toegedaan als de commissaris-generaal waar deze in zijn nota stelt dat zulks *a fortiori* geldt in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekers reële bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Polen, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien.

Dat in voorliggend geval, uit het geheel van de elementen die voorliggen, genoegzaam blijkt dat verzoekers actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikken in Polen, dat de fundamentele rechten van verzoekers er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming er in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, dat de levensstandaard van verzoekers in Polen niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals dat verzoekers géén valabele argumenten kunnen doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ten overstaan van Polen.

Bovendien onderscheidt de commissaris-generaal geen concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoekers verhinderd zouden zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van hun Poolse verblijfstitels.

Voor zover verzoekers argumenteren dat "een eerste land van asiel" conform artikel 25, tweede lid, b) van de Richtlijn 2005/85/EU louter begrepen kan worden als zijnde *een land dat geen lidstaat is*, merkt de commissaris-generaal nog terecht op dat zulk een invulling gelezen moet worden in samenhang met de aanhef van het kwestieuze tweede lid van artikel 25, waaruit blijkt dat deze definitie *stricto sensu* betrekking heeft op asielverzoeken die als niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd: *"De lidstaten kunnen een asielverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer [...]."*

Zulks gaat *in casu* evenwel geenszins op daar de bestreden aktes géén onontvankelijkheidsbeslissingen betreffen, doch wel beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij verzoekers hun motieven wat betreft de EU-lidstaat waar ze reeds reële bescherming genieten ten volle en op dienstige wijze kenbaar hebben kunnen maken.

Als dusdanig blijkt dat de commissaris-generaal een ruimere of meer gunstige beslissing heeft getroffen dan wat er door de Procedurerichtlijn 2005/85/EU (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven.

Op grond van de verklaringen van verzoekers en de informatie in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers tweemaal een verblijfsstatus "*tolerated stay*" werden toegekend in Polen, dewelke volgens de nieuwe Poolse regelgeving omgevormd werd tot de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikken in Polen (zie communicatie Poolse asielinstanties van 20 november 2014) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd, wat blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie COI Focus "*Polen. Asiel in Polen*", p. 10).

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekers verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die de Poolse staat hen biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoekers geen reële bescherming genieten in Polen en hiertoe verwezen wordt naar het incident van 22 juni 2009 waarbij verzoeker in Polen op straat werd aangevallen, wijst de Raad erop dat gelet op de vele tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers, weerhouden in de beslissingen, geen geloof kan gehecht worden aan voormeld incident.

Zo wordt in de beslissing in hoofde van verzoeker het volgende opgemerkt:

“Zo verklaart u aanvankelijk dat u die dag op straat werd geslagen, naar huis ging waar uw vrouw het ziekenhuis belde en dat jullie dan naar het ziekenhuis zijn gestapt (meer bepaald de spoedafdeling) (CGVS 6.10.2014 p. 5). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS zegt u het anders en verklaart u dat het de buurvrouw was die een ambulance belde (omdat uw vrouw zelf geen Pools spreekt) die daarop naar jullie appartement kwam om u medische hulp te bieden – naar het ziekenhuis zelf bent u voor uw verwondingen niet geweest (CGVS 2.12.2014 p. 5-6). Ook tussen uw verklaringen en die van uw vrouw omtrent dit incident zijn opvallende tegenstrijdigheden te vinden. Zo verklaart u dat u die bewuste dag (22.06.2009) 's avonds werd aangevallen toen het al wat donker werd en dat het al donker was toen u thuiskwam waar u op dat moment uw vrouw terugvindt (CGVS 6.10.2014 p. 5 + CGVS 2.12.2014 p. 4-5) – volgens de toegevoegde informatie aan het administratief dossier ging de zon in Polen die 22ste juni 2009 onder rond 21u. Uw vrouw daarentegen verklaart dat u die dag tussen 15u en 16u werd geslagen en tussen deze uren ook was thuisgekomen (CGVS vrouw 2.12.2014 p. 3). U verklaart ook dat u samen met uw vrouw naar de politie in jullie dorp ging om aangifte te doen van de aanval: daarbij werden jullie gehoord door één politieagent in een apart bureau in het gezelschap van een Russische tolk. U voegt eraan toe dat de agent met pen en papier handmatig notities nam van uw verklaringen omdat hij daar geen computer had (CGVS 2.12.2014 p. 6-7). Uw vrouw echter verklaart dat enkel de agent en jullie aanwezig waren in het lokaal en vermeldt spontaan dat het wat behelpen was in het Russisch en het Pools qua communicatie omdat er geen tolk aanwezig was ('er is daar geen tolk. Ze voorzien geen tolken zoals hier. Je moet jezelf redden'); ze verklaart net als u dat hij dingen handmatig opschreef op papier maar dat er wel een computer was die hij evenwel niet gebruikte (CGVS vrouw 2.12.2014 p. 3-4). Als uw vrouw met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, verklaart ze "Nee. Toen ik binnen was, stond de computer daar. Een tolk was er misschien. Ik weet het niet. Ik hoorde niet dat het een tolk was, misschien was dat iemand anders. Toen ik daar was, was er geen tolk. Misschien was er wel één maar ik wist niet dat dat een tolk was. Ik vroeg niet wie dat was. Niemand had hem voorgesteld" (CGVS vrouw 2.12.2014 p. 5), wat evenwel maar incoherente, lukrake en vage verklaringen betreffen die de opgemerkte tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren.”

De gekunstelde uitleg van verzoeker dat hij tijdens de nacht was thuis terugkomen na de aanval terwijl de commissaris-generaal beschouwt dat verzoeker tijdens het donker werd aangevallen, snijdt gelet op voorgaande overwegingen dan ook geen hout.

Waar verzoekers verwijzen naar het rapport van “Pax Christi” van 1 december 2011, wat volgens hen aantoonde dat de situatie in Polen voor Tsjetsjenen onveilig is, en aanvoeren dat de klachten van Tsjetsjenen vaak zonder gevolg blijven, wijst de Raad erop dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in Polen geen reële bescherming konden genieten.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (zie COI Focus “POLEN. Asiel in Polen”, van 25 september 2014. p. 19) blijkt dat de veiligheidssituatie van personen met internationale bescherming in Polen “in het algemeen goed is”.

Voormeld rapport “Pax Christi” dd. december 2011 vermag geenszins de meer actuele en objectieve informatie van september 2014 van de commissaris-generaal vervat in het administratief dossier, en waaruit blijkt dat het Poolse asielsysteem beantwoordt aan de internationale standaarden en dat het principe van non-refoulement in het algemeen gerespecteerd wordt door Polen, in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers brengen verder geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hen de toegang tot Polen geweigerd zou worden en tonen evenmin aan in hun eerste land van asiel, Polen, persoonlijke problemen te hebben gekend.

Waar voormeld verslag volgens verzoekers onderstreept dat het onthaal van Tsjetsjenen (zie het verzoekschrift, p. 10), "*deze slecht onthaal betreft de school besturen, de werkgever, enz...*"(sic) slecht is in de Poolse maatschappij, wijst de Raad erop dat moeilijkheden van socio-economische aard op zich, zoals problemen rond school en werk, geen verband houden met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers nog laten gelden dat ze in Polen 'slechts' subsidiaire bescherming hebben en geen vluchtelingenstatus, en dat ze bijgevolg een belang hebben in de mate dat ze een betere bescherming in België zouden kunnen bekomen, wordt opgemerkt dat beide vormen van bescherming in wezen eenzelfde draagwijdte hebben wat betreft de invulling van het begrip "bescherming", in die zin dat de geboden bescherming actueel en toereikend dient te zijn, daar inbegrepen de vaststelling dat: (i) verzoekers in Polen géén gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade dienen te koesteren; (ii) Polen het non-refoulement-beginsel naleeft; (iii) verzoekers er een levensstandaard hebben die niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden overeenkomstig artikel 3 EVRM; (iv) de geboden bescherming niet tijdelijk is van aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, (v) evenals dat verzoekers er effectief toegang toe hebben. De commissaris-generaal benadrukt terecht dat aan voorgaande voorwaarden voldaan is en dat verzoekers niet *in concreto* aantonen op welke wijze er sprake zou kunnen zijn van een (zie p. 6, 7) "*bredere bescherming in België*" (sic).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift hun problemen in Tsjetsjenië herhalen en verwijzen naar enkele algemene informatiebronnen aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat zulks voorbijgaat aan de vaststelling dat verzoekers actueel over reële beschermingsmogelijkheden in Polen beschikken en geen belang kunnen doen gelden om de redenen die hen ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten (of verhinderen om ernaar terug te keren) opnieuw te laten onderzoeken door de Belgische asielinstanties, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend, opgehouden heeft te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat verzoekers ten aanzien van Polen, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dienen te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen.

Het voorgaande kan, in navolging van de beslissingen, geenszins blijken uit het geheel van de elementen die voorliggen. De bijgebrachte rapporten of artikelen van algemene aard, kunnen evenmin volstaan om alsnog te besluiten tot het bestaan van voornoemd belang.

Gelet op wat voorafgaat, kan Polen in hoofde van verzoekers derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming.

Verzoekers tonen verder niet aan dat ze bij terugkeer naar Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

2.2.4. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE